

Arrest

nr. 185 735 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen op 20 januari 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die in opvolging van advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen op 13 januari 2011 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 29 februari 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 83 022 van 14 juni 2012 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 26 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Er worden medische elementen aangehaald in hoofde van de tweede verzoekster. Op 6 oktober 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 75 673 van 23 februari 2012 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 26 juni 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er worden medische elementen aangehaald in hoofde van de tweede verzoekster. Op 21 augustus 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 18 september 2012 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er worden medische elementen aangehaald in hoofde van de eerste verzoeker. Op 24 juni 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 14 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 oktober 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 27 januari 2014 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er worden medische elementen aangehaald in hoofde van de eerste verzoeker. Nadat de aanvraag op 18 februari 2014 onvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 14 mei 2014 ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 131 992 van 23 oktober 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 19 november 2014 dienen de verzoekende partijen een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er worden medische elementen aangehaald in hoofde van de eerste verzoeker. Op 8 januari 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 20 januari 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.11.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14.05.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 27.01.2014. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag standaard medische getuigschriften (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 27.01.2014 (zie bevestiging arts dd. 07.01.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 14.05.2014

werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan U., R. (...) te willen overhandigen.

**GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN U., R. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.
(...)"**

1.8. Op 8 januari 2015 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing, die alle aan de verzoekende partijen op 20 januari 2015 ter kennis worden gebracht. De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van de eerste verzoeker werd genomen en die op identieke motieven als de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing is gestoeld, luidt als volgt:

"(...)

De heer

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokken kreeg op 16.10.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 21.10.2014. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de samenhang tussen de bestreden beslissingen.

Zij laat hieromtrent het volgende gelden:

“De verwerende partij heeft in hoofdorde de eer op te merken dat verzoekers nalaten de samenhang aan te tonen tussen de twee bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Verzoekers maken niet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op hun illegale verblijfsstatus. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten als tweede bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk.”

3.1.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen, die op dezelfde datum en door dezelfde attaché (P.F.) werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

Bijgevolg wordt de door de verwerende partij opgeworpen exceptie verworpen.

3.2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tevens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van deze beslissingen, die alle gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2.2. De Raad wijst erop dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoekende partijen in het derde middel van hun verzoekschrift (onder meer) de schending aanvoeren van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partijen *“geen schending aannemelijk (maken) van een hogere rechtsnorm”*, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoeker reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ (...)“

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is.

Dat het één en ander duidelijk blijkt uit de medische attesten die de actuele toestand van verzoekster aantonen, dewelke alle hetzelfde stellen met name dat er op heden sprake is van een ernstige medische toestand.

Dat daarnaast er door verzoekster bij de aanvraag daterend uit november 2014 ook nog tal van documentatie werd gevoegd betreffende het gebrek aan toegankelijke en beschikbare medische zorgen voor verzoeker met dergelijke pathologie.

Dat al te gemakkelijk en zonder enige afdoende motivering al deze argumenten en stukken zomaar aan de kant geschoven zijn.

Dat verzoekers met de meeste klem de blote bewering betwisten als zou er reeds een uitspraak gedaan zijn betreffende de medische problematiek van verzoeker en als zou deze uitspraak nog steeds gelden voor de actuele medische problematiek, terwijl er in werkelijkheid sprake is van een negatieve evolutie der medische toestand enerzijds en er sprake is van tal van aanvullende documenten inzake de onmogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.

Dat in het verleden door verwerende partij zomaar gratis werd geponeerd dat verzoekster naar haar land van herkomst kan terugkeren;

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat verzoeker zeer ernstig ziek is, en er in het land van herkomst (Georgië) geenszins enige mogelijkheid bestaat op medische behandeling in het land van herkomst, temeer verzoeker onmogelijk terugkan door de ernstige problemen in zijn land van herkomst.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakzuchtshalve zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles alles onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Er is niet alleen de medische problematiek, er is tevens de psychologische problematiek, en er is de toestand in het land van herkomst, en omtrent alle aspecten werden er door verzoekers aanvullende stukken voorgelegd, dewelke evenwel zomaar terzijde werden geschoven door verwijzing naar de voorgaande beslissing inzake een vorige aanvraag, waar nochtans al deze stukken niet werden voorgelegd.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoekers niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien de ingeroepen onmogelijkheid van toegankelijke en beschikbare zorgen in het land van herkomst voor de aangehaalde problematiek.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Er wordt gesteld alsof er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de ziekte-toestand.

In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit afdoende gebeurd en nooit aan de orde geweest gezien het feit dat er thans heel wat recente en relevante stukken naar voor werden gebracht bij de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW dewelke nooit op hun waarde werden beoordeeld, en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd zo ondermeer inzake de onmogelijkheid tot behandeling.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd."

4.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij tevens een schending aanvoeren van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:
"(...)"*

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

*Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:
"(...)"*

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing waarin gesteld wordt op basis van de alsdan naar voor gebrachte stukken dat er niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer dient te zijn dan een enkel onderzoek van de stukken die destijds zijn voorgelegd geworden, doch tevens dient betrekking te hebben op de aanvullende en meer recente stukken die samen met de laatste aanvraag zijn naar voor gebracht.

Dat rekening houdend met alle stukken een nieuwe beoordeling diende te gebeuren, zo ondermeer betreffende het feit of er geen vernederende en onmenselijke toestand dreigt in het land van herkomst.

In de hier bestreden beslissing is een dergelijk onderzoek nooit gebeurd;

Om deze reden is er niet voldaan aan de wettelijke bepalingen doordat enkel wordt verwezen naar een vorige beslissing waarbij geen rekening is gehouden met de nieuwe stukken die bij de volgende aanvraag werden ingediend

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa grativé et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet (afdoende) onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Georgië, wat evenwel niet gebeurd is."

4.1.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van "de beginselen van behoorlijk bestuur" en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst dit gelet op de verergerde medische problematiek in hoofde van verzoeker.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing, hetgeen evenwel niet opgaat gezien de voorlegging van tal van nieuwe stukken.

Dat in casu bovendien expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat bovendien door verzoekers bij hun nieuwe aanvraag ook bepaalde stukken werden gevoegd waaruit blijkt dat de medische zorgen NIET toegankelijk en NIET beschikbaar zijn voor hem OP HEDEN in het land van herkomst.

Dat dit nog nooit is onderzocht geworden noch in de beslissing DVZ waar wordt naar verwezen noch in de hier bestreden beslissing.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien bepaalde van de medische problemen van verzoeker juist verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor diens ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op diens ziekte-toestand, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoeker, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan rekening houdend met de nieuwe stukken, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Dat niet kan aanvaard worden dat alle medische elementen thans zomaar worden verworpen zonder onderzoek ten gronde;

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen.

Dat er nergens enige repliek wordt geformuleerd noch op de nieuwe medische attesten die stellen dat er sprake is van een er verslechterde toestand, en ook niet op de verschillende stukken die aantonen dat er onmogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst.

Nergens wordt medisch bronnenmateriaal vermeld, alles blijft bij gratuite beweringen.

Dat om dezelfde redenen als hoger vermeld ook het bevel om het grondgebied evenals het inreisverbod beide dienen vernietigd te worden.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betogen dat de motivering in de bestreden beslissing vaag en nietszeggend zou zijn. Bij de aanvraag van november 2014 zouden zij nog tal van documenten hebben gevoegd betreffende het gebrek aan toegankelijke en beschikbare medische zorgen. Zij betwisten dat er reeds een uitspraak zou zijn gedaan omtrent de medische problematiek daar er sprake zou zijn van een negatieve evolutie. Zij stellen dat verzoeker ernstig ziek is en in Georgië geen medische behandeling bestaat. De motivering zou onvoldoende zijn en hen niet toelaten te weten waarom er niet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou zijn voldaan.

In een tweede middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen dat er geen enkele afdoende motivering is waarom de verwerende partij hun aanvraag niet ten gronde zou moeten onderzoeken. Het zou niet vereist zijn dat de ziekte levensbedreigend is. Volgens hen diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren naar de ziekte-toestand zelf en naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandeling in het herkomstland.

In een derde middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

Zij betogen dat bij stopzetting van de behandeling sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie. Zij verwijten de verwerende partij geen standpunt te hebben ingenomen over de evolutie van de actuele pathologie. Zij stellen dat ze bij hun nieuwe aanvraag ook bepaalde stukken hebben gevoegd waaruit zou blijken dat de medische zorgen niet toegankelijk en niet beschikbaar zijn op heden in het herkomstland.

De verwerende partij behandelt de drie middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat verzoekers op 27 januari 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarna de ambtenaar-geneesheer d.d. 9 mei 2014 een advies opstelde dat onder meer luidt als volgt:

“(...) Ik weerhoud dat betrokkene best verder wordt opgevolgd door een cardioloog en een geneesheer-internist en ook de laatst voorgeschreven medicatie blijft innemen.

(...)

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (...)

- Informatie afkomstig uit de MedCOI databank

□ Van plaatselijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontracteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse zaken (...)

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een geneesheer-internist een cardioloog en een omnipracticus beschikbaar is in Georgië evenals de nodige medicatie.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging (...)

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.(...)” (eigen onderlijning)

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 27 januari 2014, werd d.d. 14 mei 2014 ongegrond verklaard. Tegen die beslissing dienden verzoekers op 25 juni 2014 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 23 oktober 2014, bij arrest nr. 131.992, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 26 juni 2014, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De beslissing van 14 mei 2014 is definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Verzoekers dienden d.d. 19 november 2014 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarin zij aangaven dat verzoeker lijdt aan cardiovasculaire en neurologische verwikkelingen, diabetes, arteriële hypertensie, artherosclerose en

neuropatische pijn te lijden aan een posttraumatisch stresssyndroom met depressie en migraine waarvoor zij antidepressiva dient te nemen.

De ambtenaar-geneesheer stelde d.d. 7 januari 2015 een advies op dat onder meer luidt als volgt “(...) U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 19.11.2014 en d.d. 27.01.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 19.11.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. P. D. (...) op 10.11.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 28.02.2014, 04.03.2014, 14.03.2014, 04.06.2014, 23.09.2014, 16.09.2014, 17.09.2014, 15.09.2014 en 06.11.2014 blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 27.01.2014 waarvoor DVZ op 14.05.2014 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening en behandeling.”

Bij nazicht van de medische stukken die verzoekers hebben overgemaakt blijkt inderdaad dat daarin opnieuw verwezen werd naar aandoeningen die reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag. Doorheen hun betoog weerleggen verzoekers die vaststelling niet. Zoals blijkt uit het advies van 9 mei 2014 werd reeds een onderzoek gevoerd naar de aandoeningen van verzoeker, zijnde diabetes, psychoneurose, arteriële hypertensie, hypercholesterolemie, coronaire stenose, occlusie in de LAD, waarna de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de opvolging door een cardioloog en een geneesheer-internist nodig is en dat verzoeker de laatst voorgeschreven medicatie dient blijven te nemen.

Verzoekers bekritisieren die vaststelling zonder ze in concreto te weerleggen. Zij beperken zich tot een uiterst algemene kritiek die zelfs niet ingaat op de aandoening en geen afbreuk kan doen aan de beslissing die genomen werd op basis van een correcte voorstelling van de feiten. Bovendien geven zij aan dat zij documenten hebben gevoegd bij hun aanvraag waaruit zou blijken dat op heden de medische behandeling niet toegankelijk zou zijn in het herkomstland, zonder aan te tonen om welke documenten het dan wel zou gaan. Bij nazicht van het dossier blijkt geenszins als zouden verzoekers documenten hebben gevoegd die de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer van 9 mei 2014, die zich steunde op informatie afkomstig uit de medCOI databank, Georgia Country Fact Sheet, Caritas International, IOM Georgia, kan weerleggen. Zij tonen niet aan als zouden bepaalde medische elementen en attesten zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Op basis van de vaststelling dat de elementen reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag, diende de vijfde aanvraag dan ook onontvankelijk te worden verklaard bij toepassing van artikel 9ter, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wat luidt als volgt:

“(...)”

In de bestreden beslissing wordt duidelijk weergegeven dat geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat het voorgelegde medische getuigschrift de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker bevestigt. Verzoekers doen geen enkele poging om die vaststelling te weerleggen. Zij gaan voorbij aan het feit dat de vreemdelingenwet voorziet in het onontvankelijk verklaren van een aanvraag indien de elementen reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag. Er diende dan ook geen onderzoek te gebeuren naar de mogelijkheden van behandeling in het herkomstland, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, en die bovendien reeds gevoerd werd door de ambtenaar-geneesheer. Evenmin diende de ambtenaar-geneesheer na te gaan op welke wijze de pathologie zou evolueren. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat bovendien niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Er blijkt ook geenszins dat de motivering van de bestreden beslissing een loutere algemene stijlformule betreft. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (cfr. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekers maken geen schending aannemelijk van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Met zijn algemene betoog wordt een schending van artikel 3 EVRM evenmin aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn niet ernstig.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat de verzoekende partijen in het eerste en derde middel de schending aanvoeren van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat het eerste en het derde middel, wat dit onderdeel betreft, als onontvankelijk moeten worden beschouwd.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat er “*(o)p 14.05.2014 (...) een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 27.01.2014*” waarbij “*reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en (...) de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene (werd) onderzocht*” en de verzoekende partijen in hun nieuwe aanvraag “*standaard medisch getuigschriften (en de bijlagen) voor(leggen) waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 27.01.2014*”, waarbij wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 7 januari 2015. In dit advies, dat onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt vastgesteld dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 10 november 2014 en de medische stukken van 28 februari 2014, 4 maart 2014, 14 maart 2014, 4 juni 2014, 23 september 2014, 16 september 2014, 17 september 2014, 15 september 2014 en 6 november 2014 blijkt dat de aandoeningen van de eerste verzoeker “*in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 27.01.2014 waarvoor DVZ op 14.05.2014 reeds een beslissing heeft genomen*” en dat “*(h)et gaat om exact dezelfde aandoening en behandeling*”.

Tevens wordt in de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, en bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat zij “*niet in het bezit (zijn) van een geldig visum*” en dat de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul dagen wordt verminderd omdat zij “*op 16.10.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (kregen), (...) betekend op 21.10.2014*” en zij “*opnieuw op Belgisch grondgebied (werden) aangetroffen*”, zodat “*niet (werd) voldaan aan de terugkeerverplichting*”.

Uit het voorgaande blijkt dat de motieven van de eerste bestreden beslissing concreet zijn toegespitst op de situatie van de eerste verzoeker, zodat de verzoekende partijen niet kunnen worden gevolgd waar zij in hun tweede middel voorhouden dat deze beslissing stereotiep gemotiveerd is. Ten overvloede wordt opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de middelen verder vanuit dat oogpunt worden onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

4.3.3.1. Artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de minister, *c.q.* de staatssecretaris, een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Te dezen wordt met de eerste bestreden beslissing in toepassing van de voornoemde bepaling de door de verzoekende partijen op 19 november 2014 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat er *“(o)p 14.05.2014 (...) een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 27.01.2014”* waarbij *“reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en (...) de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene (werd) onderzocht”* en de verzoekende partijen in hun

nieuwe aanvraag “standaard medisch getuigschriften (en de bijlagen) voor(leggen) waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 27.01.2014”.

De verzoekende partijen voeren in een eerste middel aan dat in de (eerste) bestreden beslissing ten onrechte wordt beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de gezondheidstoestand van de eerste verzoeker niet gewijzigd is. Zij beperken zich evenwel tot de loutere negatie van wat in de eerste bestreden beslissing en het medisch advies van de arts-adviseur van 7 januari 2015 wordt vastgesteld, met name dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoeker ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 27 januari 2014, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij menen dat de vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en de arts-adviseur feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen de verzoekende partijen niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de arts-adviseur en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door hen voorgelegde medische attesten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Voorts werpen de verzoekende partijen in het eerste middel op dat niet gemotiveerd wordt of de eerste verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit noch of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Met hun betoog gaan de verzoekende partijen er evenwel aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat de eerste verzoeker “in zijn nieuwe verblijfsaanvraag standaard medische getuigschriften (en de bijlagen) voor(legt) waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 27.01.2014” en dat deze bepaling een gebonden bevoegdheid betreft, wat *in concreto* betekent dat wanneer de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat de “gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 27.01.2014”, hij niet anders kan dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zonder nog verder na te gaan of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling of de eventuele beschikbaarheid of toegankelijkheid van enige medische behandeling in het land van herkomst na te gaan. De gemachtigde kon *in casu* dan ook volstaan met de vaststelling dat het gaat om dezelfde elementen, zonder een nieuw onderzoek ten gronde te voeren en hieromtrent motieven op te nemen in de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij in het tweede middel laten gelden dat, aangezien zij bij hun aanvraag die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid tal van stukken hebben neergelegd “betreffende het feit of er geen vernederende en onmenselijke toestand dreigt in het land van herkomst”, in de eerste bestreden beslissing ten onrechte werd verwezen naar een eerdere beslissing. Zij laten immers na te verduidelijken uit welk(e) (passage van welk) concreet stuk zou moeten blijken dat er sinds de beslissing van 14 mei 2014, waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, veranderingen zijn met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voorgeschreven behandeling in het land van herkomst. Evenmin tonen de verzoekende partijen *in concreto* aan dat de arts-adviseur op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoeker ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 27 januari 2014. Wat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voor de eerste verzoeker noodzakelijke behandeling betreft, kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partijen in hun medische regularisatieaanvraag van 19 november 2014 hebben gewezen op “recente studies” van de Internationale Diabetes Federation volgens dewelke de behandeling van diabetes in Rusland “eerder ondermaats te noemen (is), terwijl de prijzen van de nodige medicatie in ieder geval buitensporig duur is”, doch de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de behandeling dienen *in casu* ten aanzien van Georgië en niet ten aanzien van Rusland geëvalueerd te worden, en dat zij in hun aanvraag tevens hebben gewezen op een recent reisadvies naar Georgië, doch hierin kan niet worden gelezen dat de voor de eerste verzoeker noodzakelijke behandeling in Georgië niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn. Gelet op het feit dat de verzoekende partijen reeds in hun op 27 januari 2014 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag de nuttige inlichtingen voorzien in artikel 9ter, § 1, derde lid, van deze wet behoorden over te maken, kunnen bijkomende inlichtingen die geen betrekking hebben op de medische problematiek van de eerste verzoeker of op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medische problematiek in het land van herkomst geen nieuw element uitmaken dat een nieuw onderzoek ten gronde zou noodzaken. Er anders over oordelen zou de aanvrager de mogelijkheid geven om *ad infinitum* nieuwe aanvragen op grond van dezelfde ziekte(s) in te dienen, hetgeen duidelijk niet strookt met de juridische metafysica van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke

gegevens of op kennelijk onredelijke wijze toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn de vaststellingen die tot de onontvankelijkheid van de machtigingsaanvraag hebben geleid, met name dat er "(o)p 14.05.2014 (...) een beslissing (werd) genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 27.01.2014" waarbij "reeds uitgebreid (werd) ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en (...) de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene (werd) onderzocht" en de verzoekende partijen in hun nieuwe aanvraag "standaard medische getuigschriften (en de bijlagen) voor(leggen) waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 27.01.2014", te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekende partijen voeren in het derde middel dan ook niet dienstig aan dat de arts-adviseur geen standpunt heeft ingenomen over de mogelijke gevolgen van een stopzetting van de behandeling en in welke mate dat de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het land van herkomst.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door "zeer uitzonderlijke omstandigheden", te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog "andere uitzonderlijke gevallen" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder "andere uitzonderlijke gevallen" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Te dezen maken de verzoekende partijen, gelet op het voorgaande, niet *in concreto* aannemelijk dat zij zich in een van de hierboven genoemde situaties bevinden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissingen worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en tot de afgifte van de bevelen om onmiddellijk het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en er wordt, gelet op wat voorafgaat, niet aangetoond dat hij hierbij op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.6. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN